

MAJDNEM

Tegnapelőtt megszűnt a valóság.

Véget ért, elhalálozott, vereséget szenvedett.
Nem volt honnan többé rápillantani:
semmivé lett. Egyezzünk ki az alapelvekben!
És olyan szépen meg- és kiegyeztünk,
hogy nem maradtak többé szilárd pontok,
ahonnan magunkkal szembenézve
mérhetnénk az éjszakát, a vaksötétet.
Mint gazda a gyümölcsöskertet –
mint birtokát a tulajdonosa.
De nincs már fekete-fehér.
Csak villanyfényvel szennyezett levegő,
szürkén gomolygó soha-idő. Kontextus.
Ósmaszlag. Benne van minden. Vagy mégsem?
A valóság attól valóság, hogy rápillantunk valahonnan.
De nincs honnan. Szeretlek, anyu. Szeretlek, apu.
Akárki vagy. Minden hely egyforma. És minden vallás.
A legnagyobb félelmem, hogy Isten mégis létezik,
és ezt a sok köntörfalazást egyszer majd zokon veszi.
Bár ebben a lassan fővő maszlagban félni sem lehet.
Csak aggódni. Hogy a végén még kiderül,
van egy lelkem is. Egy sehova nem illő,
engedetlen testrészem – mintha lenyeltem volna
egy fehér vászonzsebkendőt, és az orvosok
most találgatják, mi az a fehér, elmosódó folt
a röntgenképemen. Bevallom, nem tudom.
Néha úgy érzem magam, mint egy afrikai törzs
utolsó túlélője, akinek a nyelvét nem beszéli senki,
és azt sem tudom, én magam beszélem-e.
De mi van, ha egyszer elkapnak és megállapítják,
hogy. Mi a bajom. Van bennem egy biztos pont.

No, tessék! Egy zavaros nő a hasában
egy meg nem született kisgyerekekkel,
amit ő botor módon léleknek nevez...

De ha sehogy sincs sehogy,
és ez az egyetlen pont sem biztos,
akkor hogy lehetnék valóságos,
kérdézem.